

Weisz Lajosné

Ezen a képen a mama [Weisz Lajosné, szül. Henriette Oppenheimer] látható, szerintem nem sokkal az után, hogy összeházasodott a papával. Az Oppenheimer gyerekek közül a mama, Henriette volt a legfiatalabb, 1876-ban született. Mivel süketnéma volt, nem járhatott rendes iskolába. A nagyszüleim Bécsbe járták őt egy süketnéma intézetbe. Ott a mama mindent megtanult, és összetalálkozott a papával. 1910-ben volt az esküvőjük, Bécsben. Magda 1912-ben született, én 1914-ben, mindketten Budapesten. Valahogy egyértelmű lehetett, hogy Budapesten fognak élni, mert a papának megvolt itten a cipészüzlete már akkor. Ő még az apjától tanulta ki a cipésszakmát, Tokajban. A boltot az 1900-as évek elején indította, akkor kezdte bérelni. A mamának kiterjedt levelezési köre volt, és valahogy eleinte levelezett a papával, és utána ismerkedtek össze személyesen az intézetben. A szüleim, emlékeim szerint, nagyon jól, sőt remekül megértették egymást. Minden vasárnap kávéházba mentek, társaságban voltak. A Podmaniczky utcában volt az István Szálloda. Oda jártak gyakran vagy a süketnéma intézet által szervezett programokra vagy pedig a West Edison kávéházba. Ilyenkor kávézhattak és beszélgettek, elszórakoztak egymással. Oda kellett menni értük nekünk a Magdával. Ilyenkor, mikor ők elmentek szórakozni, mi is mehettünk a barátainkhoz, de időre kellett menni hozzájuk, hogy lejelentkezzünk. Emlékszem, hogy általában tíz-tizenöt ember volt ilyen alkalmakkor együtt. Kártyáztak, sakkoztak is gyakran. Külön helyük volt, olyan L alakú asztal, hogy jól láthassák egymást. A West Edison kávéház emeletes részén jöttek össze mindig. Még mulatságokat is rendeztek egymás között a süketnémák nagyobb eseményekkor. Akkoriban a süketnémák nagyon összetartóak voltak. A mamának voltak ottan barátnői, akik mindig jöttek hozzánk, látogatóba. Nagyon szerették a mamát, azért is szívesen jöttek hozzánk, mert a mama remekül tudott sütni, főzni. És mindig jöttek kóstolgatni a főztjét. Az édesanyámtól mi el voltunk ragadtatva, mert olyan kitűnően nevelt, dacára annak, hogy süketnéma volt, tökéletesen fölnevelt minket. A szüleim csak jelbeszéddel kommunikáltak egymással, német jelbeszéddel. Mi is Magdával a német nyelvű jelbeszédet használtuk, egymással pedig magyarul beszéltünk. A szüleim sokat olvastak, a papának járt a 'Pester Lloyd', mindennap kétszer, reggel és délután, és ő elolvasta. Német újság volt. A mama inkább könyveket olvasott, otthon is volt sok, könyvtárba is járt. És a mamának járt egy háztartási hetilap, a 'Haushalt'.